

COM ES FA UN CONTE

Vet ací una vegada en un poble que vivia un xiquet anomenat Martí . Martí tenia 10 anys i una gran família formada per la seua germana, de 12 anys, sa mare de 42 anys i son pare de 43 anys.

A la seva germana li deien Paula, a la seva mare Carme i al seu pare, Vicent. A Martí des de ben xicotet li agradava llegir i escriure, i havia decidit que de major volia ser escriptor. Els seus pares, per contra, volien que es dedicara a ser metge o advocat. La seva germana, en canvi, el recolzava sempre quan deia el que volia ser de major.

Un dia, com totes les setmanes, Martí va acudir a la biblioteca del poble, que estava gairebé a la vora de sa casa.

Allí l'esperava Anna, la bibliotecària. Ella sempre li recomanava llibres per a llegir, llibres especials. Un dia li va parlar amb elogi d'un llibre que li semblà un poc estrany, però com que a Martí estava encantat amb llegir se n'anà corrents a casa a llegir el llibre que li havia donat Anna. Al arribar a casa l'obrí i començà a llegir-lo, però només obrir-lo el llibre se li caigué a terra. Martí, com que volia llegir-lo, el plegà del terra. I en tornar-lo a obrir, increïblement, el llibre començà a volar... Sí, a volar!

Martí s'esglaià moltíssim i llavors el llibre comença a parlar:

- Hola sóc Dicci, com estàs? -li digué el llibre.
- Molt espantat- va respondre.- Què ets? Perquè està clar que un llibre normal no ets – li digué Martí amb veu un poc rasposa.
- Sóc un llibre normal encara que el meu avi era un diccionari -li digué Dicci.
- Que té a veure que tu sigues un llibre parlant i que el teu avi fóra un diccionari?- digué Martí.
- Doncs ara t'ho explicaré. El meu avi era un diccionari com ja t'havia dit, i que els diccionaris contenen totes les paraules que existeixen, aleshores tots els dies el meu avi començava a llegir-se a ell mateix i al final aprengué totes les paraules que tenia escrites. Unes paraules que li les ensenyà al meu pare i que mon pare me les ensenyà a mi. Per això sé parlar! En la meua família al principi fèiem sorolls i al final vam aprendre a parlar.

-Més o menys ho he entès –digué Martí un poc desconcertat.

- Ara ja podem començar a treballar i a viatjar, doncs– digué Dicci.

- A viatjar?- li preguntà Martí.

Sí, a viatjar! I en un tres i no res Martí es trobà en un planeta, un estrany planeta de color rosa amb cua i tot. Martí, estranyat, començà a caminar per aquell lloc que en aquell moment pareixia desert. De sobte, com sorgits del no res, es trobà de cara amb un llop i, curiosament, amb tres porquets... A què li recordava? Sí, aquells eren els protagonistes de la història dels tres porquets. Llavors veié com el llop estava apunt de menjar-se els tres, inclòs el major! La història que ell coneixia no era així! Aleshores Martí cridà molt fort a Dicci. Ell sabia com resoldre aquella situació i, sens dubte, salvar els porquets.

Llavors Dicci aparegué enmig d'un remolí de lletres i pols. ,

-Salva'ls!- li cridà Dicc a Martí.

El xiquet, però, no sabia què fer-se'n de tot allò. Mai no havia vist un llop i menys amb tan males intencions. Llavors, telefonà el 112 i de sobte Dicci va fer aparèixer a la policia local, que va arrestar el llop i va tornar a construir les cases dels porquets, amb llicència d'obres i tot.

- On estic ?- li preguntà Martí a Dicci.

- Estàs al planeta dels tres porquets, ni més ni menys. En cadascun d'aquests planetes ocorre sempre un història que es converteix en un llibre o en un conte que els xiquets com tu llegeixen. Si canviara la història ací dalt, canviarien immediatament tots els contes a les biblioteques, les cases i les llibreries de la Terra - li explicà Dicci.

Martí es quedà sorprès, amb els ulls com a plats! No sabia que així es creaven els contes. I encara sense refer-se d'aquesta revelació i enmig del mateix remolí de pols i lletres amb què havia aparegut, sense més explicacions Dicci transportà a Martí a un altre planeta.

Una volta aterrats enmig d'un bosc d'aquell planeta i sense saber on estava exactament començà a caminar. Enmig d'una clariana entre els arbres hi havia una jove sense sentit i 7 homes molt baixets plorant al seu voltant. Martí va pensar que allò estava clar, que es tractava del conte de Blancaneus. Llavors es posà molt trist en contemplar l'escena perquè realment semblaven molt entristits.

Quan al cap d'una estona va aparèixer Dicci, Martí li digué que si sempre arribava tard. El llibre, sense fer-li cas, exclamà que havia de salvar la Blancaneus.

-Com?- s'exclamà Martí.

-Això és cosa teua- respongué Dicci, - jo sols sóc un llibre...

Martí s'acostà a Blancaneus i observà que efectivament estava dormida, però no se li ocorria res. Aleshores, una idea li creuà la ment. S'acostà a l'oïda de Blancaneus i molt baixet li xiuxiuejà que tranquil·la, que si s'alçava ara i se n'anava no hauria d'esperar el príncep que segons el conte l'hauria de despertar. Fins i tot va afegir que li proporcionaria mitjans per a eixir d'aquell planeta i anar on ella preferira. Dit i fet, la Blancaneus obrí els ulls com a plats i s'abraçà Martí. I mentre s'espolsava les flors de les garlandes que li havien posat a sobre, li anava explicant que ella volia estudiar a la universitat i en absolut regnar sobre aquell país. Els nans se'n van sorprendre molt i després de deliberar una estona, van decidir constituir un comitè per al govern del bosc i lliurar-li a Blancaneus or procedent de les mines en quantitat suficient per a que poguera estudiar un grau universitari i un màster.

Llavors Martí féu dues palmades i cridà Dicci. Aquest aparegué de nou entre pols i núvols de lletres.

- A veure, Dicci, envia la meua amiga Blancaneus a l'avinguda de Tarongers, de València, per a que vaja a la universitat que vulga.

- Sóc un llibre especial, però no un servei de taxi... "- començà a protestar Dicci. Però Martí ho tornà a demanar per favor i el llibre no tingué més remei que transportar la Blancaneus d'una revolada a l'avinguda de les universitats de València.

Mentre Dicci anava i tornava, Martí rebé un regal dels nans del bosc: una pedra preciosa que s'il·luminava quan algú li donava una notícia molt important.

Al cap d'una estona, tornà Dicci, amb les seues cobertes plenes de pols galàctica i com ja era habitual s'emportà Martí entre un núvol de pols i lletres.

Al nou planeta on arribaren tot era diferent. Era una extensió immensa, plana i en blanc, completament en blanc.

Dicci li explicà a Martí que aquell era el seu propi planeta, el del xiquet, i que havia de crear la seua pròpia història. Martí se n'adonà que la pedra màgica brillava amb molta força a la butxaca, tanta que traspassava la tela. Llavors, un poc preocupat per decidir quin havia de ser el seu conte, decidí que volia tornar a casa. Llavors, escriví la seua pròpia història (la que ara esteu llegint) i com que arribà al punt d'estar en un planeta blanc redactant una història, amb la seua cal·ligrafia un poc irregular, escriví que *tornà a casa amb una pedra màgica a la butxaca i al lloc d'un llibre màgic i volador anomenat Dicci.*

I en un tres i no res es va veure en la seua pròpia habitació segons se l'havia deixada en anar cap a la biblioteca i li semblà que tot havia sigut un somni. Son pare, en escoltar-lo a l'habitació, entrà i li digué que una xica major, que per cert tenia la pell molt, però que molt blanca, havia passat per casa feia unes hores tot preguntant per ell, per a donar-li les gràcies, però que no havia volgut dir-li de què.

Quan isqué el pare de l'habitació, notà com la pedra relluïa a la butxaca com la pantalla d'un mòbil. Just a la butxaca on duia la pedra, trobà una carta que deia: "Hola, Martí. Sóc el teu amic Dicci i vull donar-te un consell. De major has de ser escriptor".

I conte contat, conte acabat i Martí un conte ha creat.